

Arrest

nr. 150 088 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 11 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. In een eerste middel wordt de schending van 8 EVRM aangevoerd en het gegeven dat al haar dichte vrienden en kennissen zich in België bevinden.

Met de bestreden beslissing werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. De beweringen aangaande “het verplichten tot terugkeer” is derhalve louter hypothetisch en niet dienstig. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een aangevochten verwijderingsmaatregel in huidig beroep maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2. In een tweede middel wordt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing gaat ook gepaard met een advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan de verzoekende partij wordt ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht wordt allereerst benadrukt dat het gegeven dat de verzoekende partij medisch getuigschriften aanbracht die aan bepaalde vormelijke vereisten voldoen op zich niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij verplicht is om op basis van deze getuigschriften steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of de ingediende verblijfsaanvraag minstens ontvankelijk dient te verklaren. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 24 januari 2014 adviseert dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt

aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, is aan verzoeker ter kennis gebracht onder een gesloten omslag. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk niet te weten waarom haar aandoening niet aanzien wordt als een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden nu de Dienst Vreemdelingenzaken reeds heeft geoordeeld over het medisch attest in de ontvankelijkheidsfase.

De mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de in deze aanvraag aangehaalde ziekte kennelijk niet voldeed aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoerd. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de "Dienst Vreemdelingenzaken" heeft geoordeeld over het medisch attest. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van 24 januari 2014 van de arts-adviseur die de ziekte zoals opgegeven in het medisch attest heeft beoordeeld in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. In de mate de verzoekende partij stelt dat de arts-adviseur in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag de ziekte zoals voorgelegd in het medisch attest niet mag beoordelen, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de minister (c.q. staatssecretaris) de aanvraag onontvankelijk kan verklaren "4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;". De arresten waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst hebben betrekking op geschillen die dateren van voor de wet van 8 januari 2012. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het tweede middel lijkt ongegrond.

3. In een derde middel wordt de schending van artikel 3 van het EVRM aangevoerd.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad ten slotte dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen onontvankelijk wordt verklaard omdat kennelijk geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt zich in ieder geval ook de vaststelling op dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen aandoening geen voldoende ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229 319; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Zo kan enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij blijft in

gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken. Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zijn dan in België, dat er geen systeem van sociale zekerheid en dat de gezondheidszorgen voor velen onbetaalbaar is houdt op zich geen schending van artikel 3 EVRM in nu in het advies van de ambtenaar-geneesheer gesteld wordt “gezien bovenvermelde loopt betrokkene zelfs onbehandeld geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling” en de verzoekende partij dit niet in concreto weerlegt (cfr. EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Het derde middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 20 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.4. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt te volharden in haar beroep en meer bepaald in de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. zij wijst erop dat zij verscheidene medische getuigschriften heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij lijdt aan een ernstige depressie waarvoor een blijvende behandeling nodig is. Bij gebrek aan een dergelijke behandeling dreigt de problematische opvoedingssituatie waarin haar kind zich bevindt nog te vergeren. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 20 mei 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift en elementen uit haar verzoekschrift beklemtoont, maakt zij zodoende geen opmerkingen omtrent de beschikking van 11 mei 2015. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met haar pleidooi ter terechtzitting waarbij ze volhardt in haar verzoekschrift, waarop in de beschikking van 11 mei 2015 uitdrukkelijk werd geantwoord, niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS